

Ona, moje máma

Dlouho přemýšlím, jak popsat svoji biologickou mámu. Musím na chvíli zavřít oči a vybavit si ji o několik let dříve, vlastně musím jít úplně na začátek, když jsem byla malinká.

Vidím ji sedět na gauči a běžím k ní plná štěstí, protože už je konečně zase doma, a ne v nemocnici. Během svého dětství jsem se svou mamkou strávila jen několik společných okamžiků, protože v nemocnici bývala velmi často, ale proč, to jsem se nikdy nedozvěděla. Pokaždé jsem se ale cítila zodpovědná za tátu a za celou domácnost i přesto, že mi ještě nebylo ani šest.

Vlastně jsem na ni měla i obrovský vztek – v duchu jsem se na ni zlobila, že propásla moji první třídu a že na Vánoce nebyla doma. Byla jsem dítě a mámu jsem prostě potřebovala. Mámu, která mě pochválí za jedničku, dá mi pusu a řekne: „Jsem na tebe moc pyšná.“ Nikdy jsem tohle neslyšela, protože moje máma byla zavřená ve své ulitě a odmítala tam kohokoliv pustit. Moje máma se jmenovala Renata.

Jako malá jsem se jí trošku smála, protože vypadala jako počmárané omalovánky, měla totiž všude po těle tetování. Vždy když jsem s ní byla sama, ráda jsem si její tetování prohlížela a ptala jsem se jí, co znamenají. Bylo tam spousta jmen a písmen a symbolů. Ona mi pokaždé řekla, že jsem moc malá na to, abych to pochopila. Ale doteď si pamatuji, že i když tam měla jméno mé sestry Katky a nějakého Franty, své jméno jsem mezi nimi nezahlédla. Nikdy jsem se jí nezeptala, kdo ten Franta byl a kde je moje

jméno. Asi mi to připadalo hloupé nebo jsem ji nechtěla za-
těžovat.

Pamatuji si, že byla vysoká, velmi štíhlá a měla tmavé vlasy. Oči měla takové ztracené, když si ji zpětně vybavuji, byly plné bolesti a přitom prázdné. Tolik jsem ji chtěla ochránit a uklidnit, ale ona mě vždy odstrčila pryč. Její ruce byly kostnaté a pohlázení bylo, jako kdyby vás hladila drátěnka. V noci, když už všichni spali, jsem si k ní chodívala lehnout. Strašně potichu jsem se plížila do její postele a lehla si vedle ní. Nikdy se nevezbudila, a pokud ano, otočila se na druhý bok a spala dál. Toužila jsem po mazlení a jejím teple. Nikdy jsem se toho nedočkala ani přesto, že jsem k ní chodila každou noc. Jen proto, že jsem doufala, že jednou mě obejmě, utiší mě a řekne mi, že jsem její statečná holka. Proč jen jsem byla tak naivní... Byly jsme si s mámou hodně vzdálené, ale jako malá jsem si to neuvědomovala nebo spíše ani uvědomit nechtěla.

Když jsem byla starší, napadalo mě, že nemocnice asi nebyly hlavním důvodem odcizení, přestože tam trávila spousta času a přestože mezitím můj otec přivedl domů spoustu jiných „tet“. Možná to bylo tím, že jsem ji považovala za slabou a za tu zlou. Pokusím se vám to vysvětlit od začátku.

Pamatuji si na jednu celkem klidnou noc, kdy mě probudilo děsivé rozbíjení skla, řev a pláč. Nechápala jsem, co se děje. Máma! To první, co mě napadlo, bylo, že se zranila, a proto jsem vystřelila z postele a běžela do kuchyně, odkud se ten řev ozýval. To, co jsem viděla... ten děsivý výjev mi zůstal v paměti a neustále mě provází. Viděla jsem svého tátu, jak nepřítelně řve na mámu a hází po ní vším, co je po ruce. Potom ji chytil za vlasy a mlátil ji a ona ho prosila, ať toho ne-

chá, ale on jako by ji neslyšel. Polil mě vztek a strach. Vletěla jsem mezi ně a začala jsem hystericky prosit a vzlykat: „Tati, co to děláš?! Přestaň, já mám strach!“ Neozvala se žádná odpověď, jen přiletěla děsná rána a já si pamatuji, že se mi ztmělo před očima. Jediné co jsem slyšela, bylo: „Za to všechno může tvoje máma, to ona ze mě udělala zrůdu!“ To je vše, co si pamatuji.

Když mě další den ráno probudila sestra, okamžitě jsem běžela zkontrolovat mámu. V obýváku to vypadalo jako po bouři a oba moji rodiče klidně spali vedle sebe. Máma měla rudý obličej, na kterém se rýsovaly modřiny, a její vlasy se válely všude. Otevřela oči a řekla: „Já se o tvoji pomoc neprosím, všechno je to stejně tvoje vina.“ A to byla rána, která mě probudila do reality.

Cestou do školy jsem přemýšlela nad vším, co se událo a co mi moje máma řekla. Nedokázala jsem se soustředit absolutně na nic. Tolik jsem si v tu chvíli přála být někde hodně daleko a vědět, že moje máma mě ochrání. Že bude mít o mě starost, protože mě miluje, tak jak jen máma může. Snila jsem o tom. Ve skutečnosti mě moje máma jen snášela, protože to byla její povinnost.

Během těch několika let jsem začala svoji mamku vnímat jako slabocha a to mohlo být důvodem, proč jsem k ní nenašla vztah. Protože ona mě asi vždy považovala za příčinu svého neštěstí. Hodně lidí se mě na moji biologickou matku ptá a já nikdy nedokážu odpovědět, kdo vlastně byla. Byla to máma? Nebyla? Měla mě ráda? Neměla? Rostla jsem s pocitem viny a se spoustou otázek, ale neměla jsem odvalu se jí zeptat.

A proto jsem se od ní spíše odtahovala a dělala vše možné, jen abych se s ní nemusela setkat. Jenže úplně to nešlo.